

Κριτική Θεάτρων

«Φωτο - Φίνις»

ΤΟΥ ΠΗΤΕΡ ΟΥΣΤΙΝΩΦ—ΜΕΤ. Κ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Μιά πρωτότυπη και πνευματώδης ψυχολογική ανατομία της ζωής ενός ανθρώπου από τη μεσαιά κοινωνική τάξη της εποχής μας είναι το «Φωτο—Φίνις» ού Πήτερ Ούστίνωφ που παίζει ο θίασος Κώστα Μουσούρη στο όμιονμο θέατρο της πλατείας Καρύτση.

Έχει πιά φθάσει στα όγδόντα του ο γερω—Σιάμ, όταν η γερόντισσά του Στέλλα, εξακολουθεί να τον γκοιινιάζει για τα φάρμακά του. Είναι ημιπαράλυτος κι' έφθασε ο καιρός για την τελική φωτογραφία το φώτο—φίνις της ζωής. Άλλά καθώς πρόκειται να κλείση ο φακός γυρνά πίσω για μια επισκόπησι στα περασμένα. Όχι με μια πλήρη αντιστροφή όπως θα νόμιζε κανείς, αλλά με μια έξυπνη σταδιακή αναδρομή στα έξηντα, στα σαράντα, στα είκοσι χρόνια αυτού του ανθρώπου που λέγεται Σιάμ. Έτσι στη σκηνή παρουσιάζονται διαδοχικά 4 Σιάμ, καθένας χωριστός από τον άλλον, αλλά κι' όλοι είναι ένας και ο αυτός, ο Σιάμ ο ίδιος, που αναλογιέται τώρα κι' εξομολογείται του καθενός το μικρό μυστικό, της ζωής του τα μικρά μυστικά. Όταν ήταν 60 είχε την ωραία Κλαρίσσα με το φιδίσιο κορμί που της χάρισε το διαμαντένιο κολλιέ των έφτα χιλιάδων λιρών, αλλά και που για πρώτη φορά ένοιωσε τον πόνο της καρδιάς να τον ρίχνη στο κρεβάτι. Στα σαράντα του, ήταν ακόμη ο στρουφινός συγγραφέας, που δεν κέρδιζε χρήματα, θαρούσε πως ύπηρετούσε κάποια ιδανικά κι' ήταν έτοιμος να χωρίση τη γυναίκα του για χάρι της Μύριαμ, της μόνης γυναίκας που όπως νόμιζε τον ένοιωσε. Δεν τη χώρισε όμως, όταν είδε ότι θα γινόταν μητέρα και θα του χάριζε ένα γιό, τον Τόμη. Στα είκοσί του... Ό τότε ήταν ακόμη στην άνοιξη της ζωής του, μόλις θα τυπωνόταν η πρώτη του ποιητική συλλογή, άγαπούσε τη Στέλλα και θα την έπαιρνε γυναίκα του όσο κι' αν είχε αντιρρήσεις, ο αυστηρός κατά τα φαινόμενα πατέρας, αλλά που είχε κι' αυτός το μικρό του μυστικό, την ωραία ιδιαιτέραν του...

Δεν έχει τίποτε το ιδιαίτερο να παρουσιάση το έργο αυτό. Έχει όμως κάτι : Ένα παράξενο σκηνικό παιγνίδι, ανάλαφρο και χαριτωμένο, όπου η μουντή αλήθεια διαδέχεται την χαριτολογική διάθεση, που τα άνάερα έδω κι' εκεί συνεφάκια της κατσοφάς και της γκρίνιας τα σκορπίζει στη γαλάζια αίθουσα το πνεύμα του συγγραφέα, που σπινθηροβολεί από την άρχή ως το τέλος και γεμίζει εύφοροσύνη την ψυχή.

Είναι μια πλήρως αυτή που την επικουρεί η ωραία απόδοσί της από τον έκλεκτο θίασο με επί κεφαλής τον θιασάρχη και πρωταγωνιστή του. Η εύρηματική μάσκα με το γέμι, επιτοέπει τον συνδυασμό της διαφοράς ή-

λικίας και της όμοιότητας του προσώπου, την εκπληκτική αλλά καθόλου άπωθητική αντιπαράσταση των μορφών, την ανέλικτικότητα που κερματίζει την στασιμότητα, αλλά και δεν καταστρέφει την όμοιογένεια. Σε μερικά σημεία έχεις την εντύπωση ότι το έργο τραινάρει. Άλλά αυτό είναι ελάχιστο. Σκεφθήτε τί επίτευγμα είναι να στήσης όλοκληρο έργο στη σκηνή με την απροβολή ενός μόνο στην ούσια χαρακτήρα και να δώσης ταυτόχρονα την πνοή τεσσάρων ηλικιών και κάποια νοοτροπία τεσσάρων εποχών θα λέγοιμε, που ένώνουν το τέλος του 19ου αιώνα με το πρώτο μισό του είκοστου. Φυσικά, χωρίς καμμία άλλη σοβαρή επιδίωξι...

Γκρίνιες σε τούτη την περίπτωσι δεν έχουν θέσι. Όλοι οι ήθοπιοί παίξαν θαυμάσια τον ρόλο τους. Άρκει ν' αναφερθούν μόνο τα όνόματά τους: Μαργαρίτα Λαμπρινού. Γιάννης Βογιατζής. Μηνάς Χρηστίδης, Άντρέας Ντούζος Άλεξάνδρα Λαδικού, Σταύρος Ξενίδης, Βάσω Μεταξά, Γ. Μιχαλάκοπουλος, Νίκη Αινάρδου. Και φυσικά, ο Κώστας Μουσούρης.

Έκείνο όμως που έκτος από την θεατρική μετάφρασι του Κ. Σταματίου και το ωραίο σκηνικό του Μάριου Άγγελόπουλου, πρέπει ιδιαίτερα να έξασθή, είναι η μουσική του Μίμη Πλέσσας. Χωρίς να είμαστε ειδικοί ως μάς επιτραπή να σημειώσουμε πόσο μάς έθελξε καθώς ξεχείλιζε πλούσια και άδίαστα, με γλυκούς μελωδικούς σκοπούς και ταυτόχρονα είχε όλη την τεχνική άριότητα όχι της άπλης προσαρμογής στο έργο, αλλά της έομπνευστικής του πνεύματός του, σαν αυτόνόητο και άπαραίτητο συμπλήρωμα της λειτουργικής του.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ